

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **JUDr. J. A.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 16, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí odvolacího senátu žalované ze dne 12. 12. 2006, č. j. K 224/98, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2007, č. j. 5 Ca 177/2007 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Odvolací senát žalované rozhodnutím ze dne 12. 12. 2006, sp. zn. K 224/98, zamítl odvolání žalobce a potvrdil jím napadené rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované ze dne 25. 1. 2006, sp. zn. K 224/98. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným kárným proviněním spočívajícím v porušení ustanovení § 16 odst. 1, odst. 2 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, a uložil mu kárné opatření ve formě pokuty ve výši 75 000 Kč a povinnost nahradit náklady kárného řízení.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 9. 2007, č. j. 5 Ca 177/2007 - 20, řízení o žalobě proti uvedenému rozhodnutí odvolacího senátu žalované zastavil. V jeho odůvodnění Městský soud v Praze uvedl, že žalobce s podáním žaloby nesplnil poplatkovou povinnost, a proto byl usnesením ze dne 27. 7. 2007 č. j. 5 Ca 177/2007 - 17 vyzván, aby poplatek zaplatil do tří dnů od jeho doručení. Současně byl ve výzvě poučen o následcích nezaplacení soudního poplatku. Žalobci byla výzva doručena dne 13. 8. 2007, avšak ten v uvedené lhůtě svoji poplatkovou povinnost nesplnil. Proto podle závěru

Městského soudu v Praze byly dány podmínky pro zastavení řízení o žalobě, které jsou uvedeny v ustanoveních § 47 písm. c) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

Proti tomuto usnesení Městského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení, který je uveden v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

K tvrzené nezákonnosti napadeného usnesení stěžovatel konkrétně namítl nesprávnost tvrzení o doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku, neboť v rozhodné době byl ve stavu nemocných po operaci provedené ve Fakultní nemocnici v Motole a zásilku tedy nebyl schopen převzít. V dalších podáních učiněných v řízení o kasační stížnosti pak stěžovatel uvedl, že práce neschopný byl kvůli bolesti zad od 12. 1. 2007 do 12. 2. 2007, od 28. 2. do 12. 3. 2007 a od 19. 3. 2007 nepřetržitě až do současné doby. Během hospitalizace ve Fakultní nemocnici v Motole, která se uskutečnila v období od 2. 5. 2007 do 16. 5. 2007, podstoupil operaci plicního laloku. Dne 13. 10. 2007 pak prodělal komplikovanou zlomeninu kotníku pravé nohy, po které byl operován v Městské nemocnici v Mariánských Lázních. Vlivem prodělaných operací pak byla velmi omezena jeho pohyblivost, takže byl doma upoután na lůžko. Z tohoto důvodu si nemohl na adrese trvalého pobytu S. 4, Ch., ani sídla advokátní kanceláře S. 1, Ch., doporučenou poštu vyzvedávat. Pracovní neschopnost za uvedená období pak stěžovatel v průběhu řízení o kasační stížnosti doložil jednotlivými potvrzeními o nich.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, které byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že stěžovatel podal žalobu proti uvedenému rozhodnutí odvolacího senátu žalované dne 3. 5. 2007. V ní uvedl sídlo své advokátní kanceláře, které se nachází na adrese S. 1, Ch. Jelikož stěžovatel nebyl v řízení o žalobě zastoupen, zasílal Městský soud v Praze na tuto adresu výzvu k zaplacení soudního poplatku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Ca 177/2007 - 17, která měla být doručena do vlastních rukou adresáta. Uvedená zásilka však byla ve skutečnosti dosílána na adresu S. 4, Ch., na níž je stěžovatel hlášen k trvalému pobytu a kde se také nachází pobočka jeho advokátní kanceláře. O tom svědčí přeškrtnutí údajů uvedených soudem na poštovní obálce a ručně učiněné dopsání ulice s číslem popisným, které odpovídají místu trvalého pobytu stěžovatele. Navíc po podání žaloby byl stěžovateli podle sdělení České advokátní komory ze dne 18. 3. 2008, zn. 02-6907/08/DrAdl/Mra, pozastaven výkon advokacie s účinností od 20. 6. 2007, v důsledku čehož podle § 9a odst. 1 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, nebyl v rozhodné době oprávněn poskytovat právní služby a tudíž nebyl dán ani důvod, aby poštu zasílanou mu jako fyzické osobě přebíral na adrese sídla své advokátní kanceláře. Rovněž tato skutečnost svědčí o dosílání výzvy k zaplacení soudního poplatku na adresu trvalého pobytu stěžovatele. Na ní však stěžovatel nebyl při doručování zastižen, a tak uvedená písemnost byla dne 3. 8. 2007 uložena v provozovně provozovatele poštovních služeb a adresátu byla zanechána výzva, aby si ji vyzvedl. Jelikož tak stěžovatel v odběrní lhůtě neučinil, byla písemnost dne 21. 8. 2007 zaslána zpět Městskému soudu v Praze. Ten vycházel z toho, že výzva k zaplacení soudního poplatku byla stěžovateli doručena

posledním dnem jejího uložení a kvůli nesplnění poplatkové povinnosti ani ve lhůtě v ní uvedené řízení o žalobě napadeným usnesením zastavil.

Pro způsob doručování ve správním soudnictví se podle § 42 odst. 5 s. ř. s. užijí obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení, nestanoví-li tento zákon jinak. Ustanovení § 37 odst. 3 věty druhé s. ř. s. zakotvuje povinnost podatele uvést adresu, na kterou mu lze doručovat. Jeho ustanovení § 42 pak již pouze stanoví okruh doručujících orgánů, a určuje, komu mají být písemnosti doručeny. Dále zakotvuje zvláštní způsob doručování rozhodnutí nebo jiných písemností osobám na řízení zúčastněným v případech jejich velkého počtu nebo nemožnosti je jednotlivě určit. Právní předpis upravují řízení ve správním soudnictví tedy postup při doručování písemnosti jednotlivým subjektům doručujícím orgánem neurčuje, a tak je zapotřebí v tomto směru vycházet z právní úpravy doručování v občanském soudním řízení.

V něm písemnost určenou fyzické osobě předává soud doručujícímu orgánu k doručení na adresu jejího bytu, jejího místa podnikání, jejího pracoviště nebo místa, kde se zdržuje. Jestliže o to fyzická osoba požádá, soud předá písemnost k doručení na adresu jiného místa v České republice, kterou mu sdělila. Doručující orgán však může písemnost fyzické osobě doručit nejenom na adrese, na kterou mu byla písemnost předána k doručení soudem, ale všude, kde bude zastižena (§ 46 odst. 1, odst. 2 občanského soudního řádu).

Nebyla-li pak fyzická osoba zastižena na adrese uvedené v ustanovení § 46 odst. 1 občanského soudního řádu a písemnost jí nebyla doručena ani na jiném místě, doručující orgán písemnost, která jí má být doručena do vlastních rukou, uloží a zároveň v místě doručování adresáta zanechá výzvu k jejímu vyzvednutí. Uloženou písemnost si může vyzvednout jen příjemce. Nebude-li pak uložená písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, vyzvednuta do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. To však neplatí, bylo-li uložení písemnosti neúčinné. Uložení písemnosti doručované do vlastních rukou na adrese, která je vedena podle zvláštního právního předpisu jako místo pobytu fyzické osoby, je přitom neúčinné, jestliže fyzická osoba soudu prokáže, že se v místě doručování nezdržovala v den, kdy nebyla zastižena, a v době do 10 dnů od uložení (§ 46 odst. 3 věta první, odst. 6, § 50c odst. 1, odst. 3, odst. 4 občanského soudního řádu).

V nyní projednávané věci byla výzva k zaplacení soudního poplatku předána Městským soudem v Praze k doručení stěžovateli do sídla jeho advokátní kanceláře na adrese S. 1, Ch., nicméně doručující orgán ji v souladu s ustanovením § 46 odst. 2 občanského soudního řádu doručoval do místa jeho trvalého pobytu S. 4, Ch., u něhož byl předpoklad, že zde bude adresát zastižen. Za této situace leželo důkazní břemeno na stěžovateli, který tak měl doložit, že se na této adrese v období od jeho nezastižení doručujícím orgánem do konce desetidenní úložní doby nezdržoval. Tuto skutečnost však stěžovatel nejenže ničím neprokázal, nýbrž ji dokonce vůbec netvrdil. Kromě toho z listin založených v soudním spise jednoznačně vyplývá, že stěžovatel byl v rozhodné době v místě svého trvalého pobytu přítomen. O tom totiž svědčí potvrzení o pracovní neschopnosti č. Z 4660462, v němž je uvedeno, že stěžovatel má na této adrese po dobu nemoci pobývat.

Stěžovatel pak doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku jejím uložením v řízení o kasační stížnosti zpochybnil pouze tvrzením o své omezené pohyblivosti, která mu údajně měla znemožnit si doručovanou poštu vyzvedávat.

K tomu je nutné uvést, že podle § 46 odst. 6 občanského soudního řádu je uložení písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou na adresu trvalého pobytu fyzické osoby, neúčinné výslovně pouze tehdy, když se její adresát v místě doručování nezdržoval v den svého nezastižení doručovacím orgánem ani v desetidenní době od uložení. Neúčinnost uložení takové písemnosti však podle názoru Nejvyššího správního soudu může nastat také v těch případech, které jsou svojí povahou alespoň stejně tak závažné jako je nepřítomnost adresáta v místě doručování během rozhodné doby. Může totiž nastat výjimečná situace, kdy sice fyzická osoba v místě doručování pobývá, avšak je zcela neschopná si od doručujícího orgánu zásilku do vlastních rukou převzít nebo si ji v úložní době vyzvednout. V tom by bylo možné stejně tak jako v případě nezdržování se v místě doručování spatřovat objektivní důvod, který adresátu znemožňuje písemnost obdržet a vylučuje tak použití náhradního způsobu jejího doručení fikcí ve smyslu ustanovení § 50c odst. 4 občanského soudního řádu. Uvedený postup by přitom byl ústavně konformní, neboť fyzické osobě, jež by vůbec nebyla schopna v rozhodné době písemnost převzít, zachovává ústavně zaručené právo na soudní ochranu, které by jí jinak mohlo být odepráno v důsledku nemožnosti na obsah doručovaného úkonu soudu reagovat.

Nicméně podle § 46 odst. 6 občanského soudního řádu nepřítomnost v místě doručování během rozhodného období prokazuje soudu adresát písemnosti, a proto to samé musí platit i ve vztahu k tvrzené neschopnosti převzít zásilku od doručujícího orgánu do vlastních rukou a vyzvednout si ji v úložní době. Také v tomto případě tedy leží důkazní břemeno na fyzické osobě, která musí předložit důkazy jednoznačně prokazující to, že neměla možnost písemnost obdržet, ačkoliv v místě doručení během rozhodného období pobývala.

Stěžovatel však svoje tvrzení o znemožnění vyzvedávání doručované pošty kvůli své omezené pohyblivosti nikterak neprokázal. V tomto směru totiž předložil pouze potvrzení o pracovní neschopnosti, z něhož toliko vyplývá, že byl v rozhodné době v domácím ošetřování po prodělané operaci plicního laloku. Jelikož od jeho hospitalizace v nemocnici do doručování výzvy k zaplacení soudního poplatku uplynula doba více než dvou měsíců, lze spíše usuzovat, že jeho zdravotní stav byl již stabilizován a převzetí či vyzvednutí této písemnosti, byť možná s jistými obtížemi, nebránil. Každopádně však stěžovatel nepředložil žádné důkazy, které by svědčily o opaku, ačkoliv jako advokát musel vědět, že všechna svá tvrzení musí prokázat.

Stěžovatel tedy v nyní projednávané věci nedoložil ani netvrdil, že se v místě doručování výzvy k zaplacení soudního poplatku nezdržoval v den, kdy nebyl doručujícím orgánem zastížen, ani v desetidenní době od uložení. Rovněž tak neprokázal, že v důsledku nepříznivého zdravotního stavu byl naprosto neschopen si tuto zásilku do vlastních rukou převzít či si ji v úložní době vyzvednout. Stěžovatel tak v tomto směru neunesl své důkazní břemeno, v důsledku čehož je zapotřebí považovat uložení výzvy k zaplacení soudního poplatku za účinné a tuto písemnost pokládat ve smyslu ustanovení § 50c odst. 4 s. ř. s. za doručenou v poslední den úložní doby.

Městský soud v Praze tedy nepochybil, když po takto provedeném doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku a nesplnění poplatkové povinnosti ani ve lhůtě v ní stanovené či v době pozdější napadeným usnesením řízení o žalobě zastavil.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalované, která úspěch ve věci měla, pak náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud podle stejných zákonných ustanovení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu